

Arrest

nr. 349 034 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2026 met referentienummer 136784.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2026 treft de minister van Asiel en Migratie (hierna: de minister) ten aanzien van de verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (van acht jaar).

Deze akte luidt als volgt:

“(…)

Beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod
Mijnheer,

naam : K.

voornaam : R. S.-A.

geboortedatum : (...) 1994
geboorteplaats: Grozny
nationaliteit : Russische Federatie

Krachtens artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen. Daarnaevens wordt u, in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, omwille van volgende redenen van openbare orde:

Op 15.09.2004 kwam u aan in België. Op dezelfde dag werd door uw moeder een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarvan u eveneens het voorwerp uitmaakte. Op 12.05.2005 werd deze aanvraag negatief afgesloten. Op 01.08.2005 maakte u opnieuw het voorwerp uit van een verzoek om internationale bescherming. Op 20.04.2006 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing beschikt u over een B-kaart geldig tot 29.08.2028.

Op 17.05.2013 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde dag werd u, eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatieuitstel van 3 jaar, omwille van afpersing en diefstal met geweld, door twee of meer personen. Op basis van deze informatie werd door DVZ op 05.02.2018 in toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS.

Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 25.09.2020 door het CGVS gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Het CGVS heeft vervolgens op 10.12.2021 uw vluchtelingenstatus opgeheven in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 11.12.2020.

In haar beslissing oordeelde het CGVS dat uw vluchtelingenstatus opgeheven dient te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggeleid naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U ging tweemaal in beroep, op 07.01.2021 en op 12.01.2021, tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 07.05.2021 werden deze beroepen samengevoegd en verworpen.

Op 17.10.2024 werd u opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank Oudenaarde tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige. De opheffing van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 is definitief geworden bijgevolg kan de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht beëindigen in toepassing van artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u sinds 15.09.2004 – met andere woorden 21 jaar geleden – op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 24.10.2025 werd u bijgevolg via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met de volgende bijlagen: een begeleidende brief van uw advocaat, een geschreven verklaring, een attest van gezinssamenstelling, uw huurcontract, attesten inzake onderwijs en oriëntatie, een begeleidende brief van uw VDAB-bemiddelaar, een overzicht van werkervaringen en opleidingen van de VDAB, een chronologisch overzicht van uw VDAB-traject tussen 13.10.2009 en 04.11.2025, een competentierapport voor de opleiding verkoopmedewerker (2022–2023) en van de opleiding Algemeen schoonmaken (2024) bij de VDAB, identiteitsdocumenten van familieleden met de Belgische nationaliteit, uw cv, een overzicht van uw schoolloopbaan via Burgerprofiel Vlaanderen, een medisch attest dd. 08.11.2024 en een brief van uw psychiater bij het psychiatrisch ziekenhuis F. dd. 12.11.2025.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent en brengt u bewijs aan dat u secundair onderwijs hebt gevolgd in België. DVZ wijst erop dat u als minderjarige in België bent aangekomen. Derhalve diende u in België als minderjarige gevolg te geven aan de wettelijk bepaalde leerplicht. Het loutere feit dat u gevolg heeft gegeven aan deze verplichting en dat u in België school heeft gelopen en op die wijze een landstaal heeft geleerd, is onvoldoende om een dermate integratie aan te tonen. Verder brengt u deelcertificaten aan van opleidingen gevolgd bij het centrum voor basiseducatie Zuid-Oost-Vlaanderen tussen 2023 en 2024 en een bewijs van een opleiding tot verkoopmedewerker en Algemeen schoonmaken via de VDAB.

Uit uw VDAB-historiek blijkt dat u de afgelopen 14 jaar in totaal ongeveer 3 jaar voltijds heeft gewerkt, verspreid over de gehele periode. Gedurende de resterende tijd was u voornamelijk werkloos, afgewisseld met sporadische interimopdrachten. Momenteel staat u uitgeschreven wegens ziekte. DVZ wijst erop dat het beheersen van een officiële landstaal en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 21 jaar een officiële landstaal leerde, een en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

DVZ ontkent in deze beslissing niet dat u reeds sinds 10-jarige leeftijd in België verblijft, dat u in België naar school bent gegaan en dat u dus gedeeltelijk in België bent opgegroeid. In het licht van artikel 8 EVRM staat het dan ook vast dat u een belangrijk deel van uw leven in België heeft doorgebracht en dat u in België mogelijks vriendschappen heeft opgebouwd, doch DVZ dient erop te wijzen dat u het in het kader van het hoorrecht niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in België banden heeft aangeknoopt die u niet in uw herkomstland opnieuw zou kunnen opbouwen. U komt immers niet verder dan kennis van een landstaal en slechts zeer beperkte elementen van tewerkstelling. U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven

DVZ wijst er echter op de banden die u heeft aangeknoopt met de Belgische samenleving geenszins afbreuk doen aan het feit dat u meermaals werd veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde. Op 17.05.2013 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens

opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw ernstige feiten van openbare orde gepleegd. Dit getuigt van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België. Dit aanhoudend plegen van feiten van openbare orde toont bovendien aan dat u er niet in geslaagd bent de fundamentele normen en regels van de Belgische samenleving te respecteren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u daadwerkelijk en duurzaam geïntegreerd bent in België.

Uw veroordelingen tonen aan dat u een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid vertoont. Uit het vonnis van 17.05.2013 blijkt dat u in de periode van juli tot oktober 2012 als mededader betrokken was bij het afpersen van tientallen personen met het oog op het verkrijgen van geld en goederen. Uit de door de politie onderzochte sms-correspondentie blijkt dat andere daders naar u verwezen als “chef” en “baas”. Deze berichten tonen aan dat u anderen aanstuurde en hen opdroeg om op specifieke locaties personen af te persen. Er bestond een duidelijke gezagsrelatie tussen u en de andere beklaagde, waarbij u optrad als leider en leermeester. De mededader verklaarde dat hij personen afperste in Gent en nadien naar uw woning kwam om de buit aan u af te geven, waarna u hem occasioneel een deel teruggaf. In de studio waar u in die periode verbleef, werden bovendien een replica van een kalasjnikov en een kruisboog aangetroffen.

Wij benadrukken dat deze afpersingen een zeer groot aantal slachtoffers betroffen. De rechtbank oordeelde dat de feiten getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid. U vervulde een actieve rol als leermeester door anderen aan te leren hoe zij afpersingen dienden te plegen, onder meer door hen te vergezellen en hen materiële ondersteuning te bieden. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan diefstal met geweld. Deze feiten hebben niet alleen de slachtoffers ernstig aangetast in hun fysieke en psychische integriteit, maar hadden tevens een bijzonder nefaste impact op het algemene veiligheidsgevoel in de samenleving.

Bovendien werd u op 17.05.2013 eveneens veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Oudenaarde bracht u slagen toe aan twee penitentiaire beampten. Een medegevangene hield de cipier in houdgreep, waarna u deze meerdere slagen en kniestoten toebracht. Toen een collega te hulp kwam, diende u ook haar slagen toe. Het geweld stopte pas nadat andere penitentiaire beampten tussenbeide kwamen. Er bestaat geen enkele rechtvaardiging voor deze gewelddadige reactie, die ontstond nadat de betrokken cipier u wees op het interne gevangenisreglement. U weigerde zich neer te leggen bij de regels en beschouwde geweld kennelijk als een aanvaardbare reactie. Uit het vonnis blijkt bovendien dat dit niet de eerste keer was dat u overheidsperoneel aanviel: op 19.11.2012 werd u reeds veroordeeld wegens slagen aan een treinbegeleider, waarvoor u een werkstraf kreeg opgelegd. Het feit dat u zich agressief opstelt binnen de bijzonder gevoelige context van een gevangenis toont aan dat u over een gevaarlijk agressieve en gewelddadige persoonlijkheid beschikt.

Uit het vonnis van 19.09.2019 blijkt dat u een man in een park benaderde en tegen hem begon te roepen, waarna u hem meerdere vuistslagen in het aangezicht toebracht. Het slachtoffer werd met een gebroken kaak overgebracht naar het ziekenhuis. Het slachtoffer verklaarde niet te weten om welke reden u hem aanviel. U verklaarde dat u het slachtoffer had geslagen omdat hij, volgens u, bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van een vriend van u. Deze feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat u geweld beschouwt als een aanvaardbaar middel om vermeende conflicten of meningsverschillen op te lossen.

Uit het vonnis van 17.10.2024 blijkt dat u opnieuw geweld heeft gebruikt. Op 10.07.2023 deed een slachtoffer aangifte bij de politie nadat u hem, na een banale verkeersdiscussie, een slag in het gezicht had toegebracht. Het slachtoffer trok zijn klacht op 22.09.2023 in en verklaarde dat het incident nadien met u werd uitgepraat. Deze intrekking doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde feiten. Op 26.06.2023 bracht u opnieuw slagen toe aan een slachtoffer. U erkende deze feiten en verklaarde dat u zich uitgedaagd voelde omdat het slachtoffer u en uw moeder zou hebben beledigd. Diezelfde dag diende u tevens slagen toe aan een minderjarige, waarbij u aangaf dat deze racistische uitlatingen naar u zou hebben geroepen.

Uit deze feiten blijkt dat u herhaaldelijk geweld gebruikt tegen uw medemens. Gelet op uw eerdere veroordelingen diende u zich ervan bewust te zijn dat conflicten, van welke aard ook, in een beschaafde samenleving niet met fysiek geweld worden opgelost.

Wij benadrukken dat u in het kader van uw eerdere veroordelingen reeds werd opgelegd te werken aan uw agressieproblematiek. Het feit dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde therapie te volgen om uw agressie te beheersen, kan bezwaarlijk als een element in uw voordeel worden beschouwd, aangezien u reeds in 2013 de verplichting kreeg om dergelijke begeleiding te volgen. Gelet op de nadien gepleegde feiten moet bovendien worden vastgesteld dat deze maatregelen tot op heden geen afdoend effect hebben gehad. Het rechtssysteem heeft u herhaaldelijk de kans geboden uw gedrag te verbeteren, maar u heeft meermaals aangetoond te beschikken over een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

U blijft immers recidiveren en feiten van geweld gebruiken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen u niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – de vonnissen van 17.05.2013 (2), 19.09.2019 en 17.10.2024, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Uit uw gebrek aan schuldinzicht blijkt een manifest gebrek aan moreel besef, dit toont aan dat het gevaar dat van u uitgaat actueel is. Uw gebrek aan inzicht in de impact van uw daden op het slachtoffer getuigt van een ernstig tekort aan moreel bewustzijn. Dit tekort aan moreel besef bevestigt dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Gelet op dit gebrek aan moreel besef, in samenhang met de ernst en de aard van de door u gepleegde feiten, kan er niet uitgesloten worden dat u opnieuw feiten zal plegen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. In dit verband wordt herhaald dat u op 24.10.2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden alle relevante elementen aan te brengen.

In deze vragenlijst verklaarde u dat uw ouders, twee zussen en een broer in België verblijven. Zij beschikken over de Belgische nationaliteit. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Aangezien u meerderjarig bent, wordt er geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U verklaarde in de vragenlijst in kader van het hoorrecht eveneens dat u een recente relatie zou hebben. U brengt geen bewijs aan dat deze verklaring staat, noch brengt u enige details aan omtrent de identiteit van uw vermeende partner. Bovendien wijzen we erop dat uw advocaat in zijn begeleidende brief vermeldde dat u geen relatie heeft en dat u, omwille van uw mentale staat ook geen stabiele relatie kan onderhouden.

U verklaarde dat u een vriendin heeft met de Belgische nationaliteit. U heeft evenwel geen enkel bewijsstuk voorgelegd ter staving van deze relatie. Ook uit uw administratief dossier blijken geen elementen die het bestaan van een duurzame en stabiele relatie aantonen. Het louter afleggen van deze verklaring volstaat niet om het bestaan van een dergelijke relatie aannemelijk te maken. Bovendien wordt benadrukt dat u niet samenwoont met uw verklaarde partner. Bij de beoordeling van het gezinsleven kan bijgevolg bezwaarlijk worden gesteld dat deze beslissing zou leiden tot een verregaande verbreking van het gezinsleven, daar er geen sprake is van een gezinskern.

Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familielevens, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had

kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw strafbare feiten gepleegd. Dit getuigt derhalve slechts van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België en toont aan dat u geen diepgaande banden heeft met de Belgische samenleving, doch slechts een gevaar vormt voor de openbare orde.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in de vragenlijst in kader van het hoorrecht verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U brengt echter wel een medisch attest aan met betrekking tot uw posttraumatische stressstoornis. U verklaart eveneens dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis. U brengt geen enkel element aan dat deze verklaring kan staven, noch stelt uw advocaat dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren naar uw herkomstland. Bovendien heeft u zelf in het kader van het hoorrecht verklaard dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 10.12.2020 uw vluchtelingenstatus heeft opgeheven in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980. In haar beslissing oordeelde het CGVS dat uw vluchtelingenstatus opgeheven dient te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggestuurd naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U verklaarde tijdens het hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst uit vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne. Dit betreft echter een loutere verklaring en volstaat niet om aan te tonen dat u om een specifieke reden geviséerd zou worden, noch om een schending in de zin van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

DVZ herhaalt dat u op 15.09.2004, met andere woorden 21 jaar geleden, op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. U heeft geen elementen aangebracht die het aannemelijk maken dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven. Bijgevolg blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw land van herkomst. U bent een jonge man, beheerst een van de officiële landstalen en u heeft er een familiaal netwerk dat uw terugkeer kan faciliteren. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ kan derhalve uit de veroordelingen van 17.05.2013, 19.09.2019 en 17.10.2024, en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

DVZ herhaalt immers dat u op 17.05.2013 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

DVZ herhaalt dat u volgende elementen van integratie voorlegde: een begeleidende een attest van gezinssamenstelling, uw huurcontract, attesten inzake onderwijs en oriëntatie, een begeleidende brief van uw VDAB-bemiddelaar, een overzicht van werkervaringen en opleidingen van de VDAB, een chronologisch overzicht van uw VDAB-traject tussen 13.10.2009 en 04.11.2025, een competentierapport voor de opleiding verkoopmedewerker (2022–2023) en van de opleiding Algemeen schoonmaken (2024) bij de VDAB, identiteitsdocumenten van familieleden met de Belgische nationaliteit, uw cv en een overzicht van uw schoolloopbaan via Burgerprofiel Vlaanderen. DVZ wijst erop dat u als minderjarige in België bent aangekomen. Derhalve diende u in België als minderjarige gevolg te geven aan de wettelijk bepaalde leerplicht. Het loutere feit dat u gevolg heeft gegeven aan deze verplichting en dat u in België school heeft gelopen en op die wijze een landstaal heeft geleerd, is onvoldoende om een dermate integratie aan te tonen. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van een taal cursus en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 21 jaar een officiële landstaal leerde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

Uw gedrag toont aan dat u er niet in geslaagd bent de fundamentele normen en regels van de Belgische samenleving te respecteren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u daadwerkelijk en duurzaam geïntegreerd bent in België. U maakt het niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw strafbare feiten gepleegd. Dit getuigt derhalve slechts van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België en toont aan dat u geen diepgaande banden heeft met de Belgische samenleving, doch slechts een gevaar vormt voor de openbare orde.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 17.05.2013 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Uw veroordelingen tonen aan dat u een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid vertoont. Uit het vonnis van 17.05.2013 blijkt dat u in de periode van juli tot oktober 2012 als mededader betrokken was bij het afpersen van tientallen personen met het oog op het verkrijgen van geld en goederen. Uit de door de politie onderzochte sms-correspondentie blijkt dat andere daders naar u verwezen als "chef" en "baas". Deze berichten tonen aan dat u anderen aanstuurde en hen opdroeg om op specifieke locaties personen af te persen. Er bestond een duidelijke gezagsrelatie tussen u en de andere beklaagde, waarbij u optrad als leider en leermeester. De mededader verklaarde dat hij personen afperste in Gent en nadien naar uw woning kwam om de buit aan u af te geven, waarna u hem occasioneel een deel teruggaf. In de studio waar u in die periode verbleef, werden bovendien een replica van een kalasjnikov en een kruisboog aangetroffen.

Wij benadrukken dat deze afpersingen een zeer groot aantal slachtoffers betroffen. De rechtbank oordeelde dat de feiten getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid. U vervulde een actieve rol als leermeester door anderen aan te leren hoe zij afpersingen dienden te plegen, onder meer door hen te vergezellen en hen materiële ondersteuning te bieden. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan diefstal met geweld. Deze feiten hebben niet alleen de slachtoffers ernstig aangetast in hun fysieke en psychische integriteit, maar hadden tevens een bijzonder nefaste impact op het algemene veiligheidsgevoel in de samenleving.

Bovendien werd u op 17.05.2013 eveneens veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Oudenaarde bracht u slagen toe aan twee penitentiaire beambten. Een medegevangene hield een cipier in houdgreep, waarna u deze meerdere slagen en kniestoten toebreacht. Toen een collega te hulp kwam, diende u ook haar slagen toe. Het geweld stopte pas nadat andere penitentiaire beambten tussenbeide kwamen. Er bestaat geen enkele rechtvaardiging voor deze gewelddadige reactie, die ontstond nadat de betrokken cipier u wees op het interne gevangenisreglement. U weigerde zich neer te leggen bij deze regels en beschouwde geweld kennelijk als een aanvaardbare reactie. Uit het vonnis blijkt bovendien dat dit niet de eerste keer was dat u overheidspersoneel aanviel: op 19.11.2012 werd u reeds veroordeeld wegens slagen aan een treinbegeleider, waarvoor u een werkstraf kreeg opgelegd. Het feit dat u zich agressief opstelt binnen de bijzonder gevoelige context van een gevangenis toont aan dat u over een gevaarlijk agressieve en gewelddadige persoonlijkheid beschikt.

Uit het vonnis van 19.09.2019 blijkt dat u een man in een park benaderde en tegen hem begon te roepen, waarna u hem meerdere vuistslagen in het aangezicht toebreacht. Het slachtoffer werd met een gebroken kaak overgebracht naar het ziekenhuis. Het slachtoffer verklaarde niet te weten om welke reden u hem aanviel. U verklaarde dat u het slachtoffer had geslagen omdat hij, volgens u, bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van een vriend van u. Deze feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat u geweld beschouwt als een aanvaardbaar middel om vermeende conflicten of meningsverschillen op te lossen.

Uit het vonnis van 17.10.2024 blijkt dat u opnieuw geweld heeft gebruikt. Op 10.07.2023 deed een slachtoffer aangifte bij de politie nadat u hem, na een banale verkeersdiscussie, een slag in het gezicht had toegebracht. Het slachtoffer trok zijn klacht op 22.09.2023 in en verklaarde dat het incident nadien met u werd uitgepraat. Deze intrekking doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde feiten. Op 26.06.2023 bracht u opnieuw slagen toe aan een slachtoffer. U erkende deze feiten en verklaarde dat u zich uitgedaagd voelde omdat het slachtoffer u en uw moeder zou hebben beledigd. Diezelfde dag diende u tevens slagen toe aan een minderjarige, waarbij u aangaf dat deze racistische uitlatingen naar u zou hebben geroepen.

Uit deze feiten blijkt dat u herhaaldelijk geweld gebruikt tegen uw medemens. Gelet op uw eerdere veroordelingen diende u zich ervan bewust te zijn dat conflicten, van welke aard ook, in een beschaafde samenleving niet met fysiek geweld worden opgelost.

Uw veroordelingen tonen aan dat u over een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid beschikt. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

U blijft immers recidiveren en feiten van geweld gebruiken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen u niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag opnieuw zal vertonen.

Bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.

U verklaarde dat uw ouders, twee zussen en 1 broer in België verblijven. Zij beschikken over de Belgische nationaliteit. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Aangezien u meerderjarig bent, wordt er geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U verklaarde in de vragenlijst in kader van het hoorrecht eveneens dat u een recente relatie zou hebben. U brengt geen bewijs aan dat deze verklaring staat, noch brengt u enige details aan omtrent de identiteit van uw vermeende partner. Bovendien wijzen we erop dat uw advocaat in zijn begeleidende brief vermeldde dat u geen relatie heeft en dat u, omwille van uw mentale staat ook geen stabiele relatie kan onderhouden. Bij de beoordeling van het gezinsleven kan bijgevolg bezwaarlijk worden gesteld dat deze beslissing zou leiden tot een verregaande verbreking van het gezinsleven, daar er geen sprake is van een gezinskern. Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 van het EVRM wijst DVZ er wel op dat het mogelijk is dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U heeft DVZ echter geenszins weten aan te tonen dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Tevens wijzen we erop dat u DVZ niet in het bezit heeft gesteld van elementen waaruit een verregaande vorm van integratie of hechte banden met de Belgische samenleving kunnen blijken.

Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleden, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in de vragenlijst in kader van het hoorrecht verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U brengt echter wel een medisch attest aan met betrekking tot uw posttraumatische stressstoornis. U verklaart eveneens dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis. U brengt geen enkel element aan dat deze verklaring kan staven, noch stelt uw advocaat dat u om die reden niet zou

kunnen terugkeren naar uw herkomstland. Bovendien heeft u zelf in het kader van het hoorrecht verklaard dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van oordeel was dat uw vluchtelingenstatus opgeheven diende te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggeleid naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U verklaarde tijdens het hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst uit vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne. Dit betreft echter een loutere verklaring en volstaat niet om aan te tonen dat u om een specifieke reden geviseerd zou worden, noch om een schending in de zin van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Tot slot herhalen we dat u geen enkel element heeft aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ herhaalt dat u op 17.05.2013 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure.

(...)"

Uit de bewoordingen van deze akte, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht met een ter post aangetekende brief van 28 januari 2026, blijkt dat zij drie onderscheiden beslissingen bevat: een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) en een beslissing waarbij een inreisverbod (met Europese dimensie) van acht jaar wordt opgelegd.

Het thans voorliggende beroep heeft de beslissing van 26 januari 2026 tot beëindiging van het verblijfsrecht tot voorwerp.

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 22 en 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de (materiële) motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Eerste onderdeel: er is niet voldaan aan de vereiste van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid

De beslissing is gestoeld op artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, die stelt dat het verblijf van verzoeker beëindigd kan worden om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verzoeker moet dus een ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het Hof van Justitie gedefinieerd in het Bouchereau arrest: “(...) het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde [veronderstelt] in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Omdat er een beslissing tot beëindiging van het verblijf is genomen, komt het aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’, waarbij het dus niet louter moet gaan om een gewone bedreiging, maar om een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet stelt enkele voorwaarden waaraan verwerende partij dient te voldoen:

“§1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. (...)

§2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Verwerende partij verwijst hiervoor naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen uit hoofde van verzoeker. Verzoeker is inderdaad meermaals veroordeeld en heeft zijn straffen ondergaan. Hij erkent dit ook, en spreekt zelf niet licht over de feiten die hij pleegde. In zijn persoonlijke verklaring bij het hoorrecht aan de DVZ schreef verzoeker (stuk 3):

“Ik geef eerlijk toe dat ik in het verleden misschien fouten heb gemaakt of dingen heb uitgestoken, maar dat betekent niet dat ik geen respect heb voor de regels of geen vertrouwen heb in het rechtssysteem.

Integendeel, ik erken mijn fouten en ik doe mijn uiterste best om ze recht te zetten en te tonen dat ik mijn leven op een correcte manier wil leiden.

Ik wil ook bevestigen dat ik alle afspraken met justitie naleef en volledig opensta voor verdere opvolging van mijn voorwaarden. Ik begrijp het belang hiervan en werk actief mee aan elke maatregel die mij wordt opgelegd.”

Verzoeker wenst dan ook op te merken dat het niet ter discussie staat dat de feiten die hij pleegde, en waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld, ernstig zijn.

Het doel van voorliggende beroepsprocedure is niet om deze feiten te nuanceren.

Evenwel moet duidelijk zijn dat uit hoofde van verzoeker een actuele en ernstige bedreiging bestaat voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dit heeft verweerder niet aangetoond.

Zo kan, volgens de DVZ, het feit dat verzoeker agressietherapie volgt niet als element in verzoekers voordeel worden weerhouden, aangezien hij hiertoe werd verplicht. Echter moet hierbij opgemerkt worden dat verzoeker zijn straf niet louter ondergaat, maar zelfs verder gaat dan wat zijn probatievoorwaarden hem opleggen. De voorwaarden in het vonnis van 2024 (stuk 4, p. 9) bepalen dat verzoeker “zich, bij wijze van vorming, [moet] laten begeleiden en/of behandelen met betrekking tot dienst agressie problematiek in een gespecialiseerd centrum of door een ter zake gespecialiseerd geneeshaar of psychiater, (ambulant of residentieel)”.

Hoewel verzoeker zich dus eenvoudigweg ambulant kon laten bijstaan om aan zijn voorwaarden te voldoen, besliste hij toch om zich te laten opnemen in het Psychiatrisch Ziekenhuis F. – waar hij zich bevond ten tijde van het overmaken van zijn hoorrecht, en waarvan de DVZ kennis had – en op die manier een intensere begeleiding te ondergaan. Bovendien kreeg hij daar begeleiding niet alleen voor zijn agressie problematiek, maar ook voor zijn drugsproblematiek, wat geen noodzakelijke voorwaarde voor zijn probatie uitmaakt.

Dit toont aan dat, hoewel verzoeker al enkele malen heeft gerecidiveerd, hij zijn problematiek nu wel heel ernstig neemt. Hij heeft in het afgelopen jaar telkens opnieuw alles gedaan om zijn leven terug op de rails te krijgen, inclusief zijn agressie regulatie training, opvolging door de VDAB en het GTB (gespecialiseerd team bemiddeling), en schuldbemiddeling. Verzoeker leeft ook zijn probatievoorwaarden nauwgezet en zonder problemen na. Dit getuigt van een duidelijke wil van de verzoeker om beter te worden.

Daarnaast is het nagestreefde doel van therapie ook een verbetering in het gedrag van de patiënt. Ervan uitgaande dat therapie werkt, hetgeen algemeen wordt aanvaard, en in de eerste plaats de reden dat het een probatievoorwaarde uitmaakt, is er na het volgen van therapie dus ook een lager risico op het plegen van feiten en daarmee een vermindering van het risico voor de openbare orde.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde bepaalde dat, mits naleving van de opgelegde voorwaarden, er voldoende waarborgen zijn om het risico te vermijden op het opnieuw plegen van strafbare feiten. Voor de rechter was het dus duidelijk dat, ondanks verzoekers fouten, geen ernstig gevaar vormt in die mate dat hij niet in vrijheid gesteld kan worden (mits voorwaarden).

Ook Uw Raad bevestigde in arrest nr. 172.632 van 28 juli 2016, met verwijzing naar HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. En O. t. Staatsecretaris voor Veiligheid en Justitie dat de DVZ – wat de ernstige bedreiging voor de openbare orde of openbare veiligheid betreft – niet louter kan verwijzen naar veroordelingen of processen-verbaal, maar de aard en de ernst van de feiten en de tijd verstreken sinds het plegen van de feiten in rekening dient te brengen. De feiten die aanleiding gaven tot de eerdere veroordelingen zijn ernstig. Desondanks werd aan verzoeker nooit een gevangenisstraf van meer dan 2 jaar opgelegd. Verzoekers herhaaldelijk contact met de Belgische overheden deed hem inzien dat hij zijn gedrag op ingrijpende wijze moest aanpassen en zijn zonder achter zich dient te laten. Dit besef leidde, zoals hoger besproken, tot de beslissing om zijn leven om te keren en terug op de rails te krijgen. Deze omstandigheden en de verlaging van het risico voor de openbare orde dienden deel uit te maken van de beoordeling van verwerende partij, quod non.

Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom zij redelijkerwijze vindt dat de aanwezigheid van verzoeker op Belgisch grondgebied een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, daar waar de correctionele rechtbank van Oudenaarde dit niet achtte én waar het risico voor de openbare orde en de nationale veiligheid in elk geval al verminderd is door de gevolgde therapieën.

Het blijkt aldus dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Aan de voorwaarden gesteld in artikel 23 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet voldaan.

2. Tweede onderdeel: schending van verzoekers grondrechten

De bestreden beslissing beëindigt het verblijf van verzoeker, waardoor verweerder zich in het privéleven van verzoeker en zijn familie inmengt.

Artikel 8 EVRM leest:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Over de tweede paragraaf schrijft verweerder dat “[g]ezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.” (stuk 1, p. 7). Zij stelt dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van de beslissing, maar gaat daarmee voorbij aan het privéleven van verzoeker en de gevolgen van de beëindigingsmaatregel hierop.

Onder artikel 8 EVRM kan er geen inmenging zijn in iemands privéleven door een overheid, behalve als dat wettelijk bepaald is, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Hoewel het EHRM accepteert dat nationale veiligheid een legitiem doel kunnen uitmaken, dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden omtrent de noodzakelijkheid in een democratische samenleving.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, §83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker laat gelden dat verwerende partij niet alle relevante gegevens waarover ze beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in haar analyse van het voorhanden zijn van een beschermenswaardig privéleven op basis van artikel 8 EVRM. Bij het privéleven van verzoeker werd echter amper stilgestaan.

Familiale banden kunnen begrepen worden onder het privéleven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland; 2 juni 2005, Znamenskaya/Rusland, § 27; 18 december 2018, Saber en Boughassi/Spanje, § 39; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; 24 maart 2017, nr. 184.319; 21 december 2017, nr. 196.963; 14 december 2018, nr. 214.051; 21 februari 2019, nr. 217.248). Toch houdt verwerende partij eraan slechts te verwijzen naar het gebrek aan bijkomende elementen die de normale affectieve banden overstijgen. Dit kan uiteraard geenszins volstaan om de positieve verplichting na te komen en het bestaan van beschermenswaardige banden en een afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verzoeker geeft aan een heel goed en veelvuldig contact te hebben met zijn familie en hen geregeld te zien. Hij krijgt steun van hen, en er is een wederkerige afhankelijkheidsrelatie met zijn moeder. Van deze relatie werd gewag gemaakt door verzoekers advocaat in diens begeleidende brief, maar er werd door verweerder niet naar verwezen.

Verweerder verwijst dan weer wel naar de begeleidende brief om de waarachtigheid van verzoekers relatie in twijfel te trekken. Hoewel verzoeker erkent dat er geen bewijzen van een relatie zijn voorgelegd, heeft hij wel duidelijk gemaakt dat er sprake is van een relatie met een vrouw van Belgische nationaliteit. Hoewel verweerder beweert dat er geen details omtrent de identiteit van deze vrouw werden gegeven, heeft verzoeker in het hoorrecht (stuk 5) verklaard: “(...) ik heb alleen een relatie met iemand in belgie relatie is heel recent gestart met m. m.”. Op de eerste pagina staat zelfs haar naam met daarbij een telefoonnummer. Dat er geen details omtrent haar identiteit zijn gegeven, is dan ook feitelijk onjuist.

Met dit begin van bewijs had verweerder minstens de plicht om deze relatie te onderzoeken. Op eenvoudige vraag van de DVZ had verzoeker namelijk zonder problemen extra informatie kunnen verschaffen, alsook bewijzen van de relatie, zoals telefoongesprekken met mevrouw M., die verzoeker hierbij alsnog voorlegt (stuk 6). De DVZ had ook erg gemakkelijk het telefoonnummer kunnen bellen om na te gaan of verzoeker de waarheid spreekt.

Het kwam verwerende partij dan ook toe om zijn familiale banden duidelijk in kaart te brengen in het kader van zijn privéleven, en een zorgvuldige inschatting hiervan te maken. Op dit punt bleef verwerende partij in gebreke.

Bijgevolg meent verzoeker dat verwerende partij onmogelijk een volledige en zorgvuldige belangenafweging kan hebben uitgevoerd tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de nationale veiligheid en openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, §70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, §90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zogenaamde Boultif criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, §48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak;

(12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft geenszins een redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Verzoeker wenst met name te wijzen op het volgende:

Wat de algemene factoren betreft:

1) De mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

Indien verzoeker naar Tsjetsjenië wordt teruggestuurd, wordt zijn privéleven effectief onderbroken. Zijn ouders, zijn broer en zijn zussen hebben de Belgische nationaliteit en verblijven in België. Ook zijn andere broer, die is gerepatriëerd naar Rusland, bevindt zich daar niet meer. Hij is terug het land uit gevlucht uit angst voor mobilisatie. Hij zou dus de banden met zijn familie moeten verbreken. Daarnaast heeft verzoeker sinds enkele maanden een relatie die hij zou moeten stopzetten. In casu zijn er wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familie, met name zijn psychomedische toestand, waardoor deze relaties onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Zoals hierboven vermeld werd dit niet zorgvuldig onderzocht en in kaart gebracht.

Daarnaast heeft verzoeker logischerwijze het centrum van zijn belangen in België gevestigd, aangezien hij hier sinds de leeftijd van 10 jaar onafgebroken heeft verbleven. België is het land waar hij is geboren en getogen, waar hij 22 jaar van zijn 32 jaar heeft verbleven, en waar zijn familie en volledige vriendenkring woont.

Een verwijdering van verzoeker naar Rusland zou voor hemzelf en voor zijn familieleden dus wel degelijk een ingrijpende wijziging in hun leven vormen. De mate waarin zijn privéleven in geval stopzetting van verblijf in België wordt verbroken is dan ook significant en werd niet in overweging genomen door verwerende partij.

Verweerder stelt dat het zijn eigen verantwoordelijkheid is dat het privé-, gezins- en/of familieleven negatief beïnvloed wordt door deze beslissing:

“Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleven, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatuut en derhalve uw verblijfsrecht in België.”

Uit het feit dat verwerende partij verwijst naar de verantwoordelijkheid van verzoeker voor de gevolgen op zijn privéleven, blijkt dat verwerende partij deze gevolgen als een soort sanctie ziet en dat verwerende partij zelf maar opdraaien voor zijn fouten uit het verleden.

Verwerende partij lijkt hier over het hoofd te zien dat het recht op een privéleven wel degelijk kan ingeroepen worden door verzoeker.

Artikel 8, lid 2 EVRM bepaalt duidelijk in welke gevallen het recht op een gezinsleven mag worden ingeperkt, en eigen verantwoordelijkheid is geen relevant criterium om dit recht te kunnen inperken.

Bovendien gaat dit argument volledig voorbij aan het feit dat de scheiding van verzoeker van zijn familie ook het recht op het privéleven van de andere familieleden aantast, terwijl zij moeilijk verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor verzoekers daden in het verleden.

2) De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat

Verweerder schrijft in de beslissing op cynische wijze dat verzoeker geen banden heeft opgebouwd in België die hij niet in zijn land van herkomst, zijnde Rusland, zou kunnen opbouwen.

Deze uitspraak strookt uiteraard niet met de realiteit, aangezien zij aanneemt dat men 22 jaar uit een mensenleven, in casu meer dan twee derden van verzoekers leven, probleemloos over kan doen.

Daarnaast kan verzoeker geen Russisch of Tsjetsjeens lezen en schrijven. Hij kan het hoogstens spreken. Dit terwijl verzoeker wel zijn volledige schoolloopbaan in België heeft doorgebracht en het Nederlands dus beter beheerst dan eender welke andere taal.

België is het land waar verzoeker als kind aankwam en waar hij opgroeide.

Ook van enig ander netwerk is er in Rusland geen sprake. Bij terugkeer zal verzoeker er letterlijk alleen voor staan, zelfs zijn broer is alweer moeten vluchten vanwege de totale afwezigheid van een rechtstaat in Tsjetsjenië. Desondanks meent verwerende partij dat er hier geen sprake is van onoverkomelijke obstakels. Al het voorgaande indachtig is dit weinig ernstig.

Er is opnieuw geen enkele aandacht geweest voor de psychomedische toestand van verzoeker en de impact hiervan op een terugkeer naar Rusland. Er wordt overigens in het geheel niet onderzocht welke moeilijkheden verzoeker zou ondervinden indien hij naar Rusland wordt uitgewezen om daar een nieuw leven op te bouwen. Zo valt er niet te begrijpen hoe hij dit zelfstandig zal kunnen, gelet op de hoge begeleidingsnood die blijkt uit het administratief dossier. Ook dit criterium is bijgevolg niet op een nauwkeurige en grondige wijze onderzocht en is een flagrante schending van de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidspflicht.

3) De aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten

Zoals reeds uitgewerkt onder punt 1) (supra), kan er omwille van diverse obstakels van verzoeker en zijn familie in België moeilijk verwacht worden dat hij zijn privéleven in Rusland verderzet.

Wat de meer specifieke criteria die spelen waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen betreft:

4) De aard en de ernst van het gepleegde misdrijf

Verzoeker betwist de aard en de ernst van de gepleegde feiten niet.

5) De duur van het verblijf in het gastland

Verzoeker verblijft al 22 jaar onafgebroken in België.

6) Het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode

De correctionele veroordelingen vonden plaats in 2013, 2019 en 2024.

De eerdere feiten zijn inmiddels al meer dan 13 jaar geleden, en verzoeker had op dat moment nog een erg jeugdige leeftijd. Deze jeugdige leeftijd kan evenwel niet dienen ter rechtvaardiging van de fouten die verzoeker toen heeft gedaan.

De feiten van 2019, en vooral die van 2024 zijn uiteraard wel recenter. Toch moet er op zijn traject sinds de veroordeling gewezen worden. Dit blijkt ook uit het administratief dossier, en met name uit het feit dat verzoeker zich in 2025 verschillende malen heeft laten opnemen om aan zijn agressie- en zijn drugproblematiek te werken. De verslagen van zijn opnames zijn allemaal erg positief.

Hoewel verzoeker nog een lange weg te gaan heeft, wordt er ernstig gezocht naar stabiliserende factoren in zijn leven en probeert hij ook actief dit weer op de rails te krijgen. Zijn ondersteuningsnetwerk ziet heel wat positieve signalen, zoals ook zijn medische begeleiders, sociaal werkster en de justitieassistenten aangeven wanneer we hen ernaar vragen. Verwerende partij heeft ook hier in de bestreden beslissing geen aandacht voor gehad en heeft louter gesteld dat het afgelegde traject niet kan overtuigen wegens de recente datum van de laatste veroordeling en wegens het verplichte karakter van de probatievoorwaarden (hetgeen evenwel foutief is, zoals supra al gesteld).

7) De nationaliteit van alle betrokkenen

Verzoeker heeft de Russische nationaliteit, net als zijn broer die is gerepatriëerd naar Rusland, en het land wederom heeft ontvlucht. Zijn ouders, twee zussen en andere broer zijn allen Belgen. De jongste zus is tevens in België geboren.

8) *De gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven*

Niet van toepassing.

9) *De vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband*

Niet van toepassing.

10) *De vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd*

Verzoeker heeft geen kinderen.

11) *De ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen*

Niet van toepassing.

12) *Het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling*

Niet van toepassing.

13) *De hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst*

De banden met België zijn zeer hecht. Verzoeker verblijft hier al 22 jaar, sinds hij 10 jaar oud is. Hij heeft hier schoolgelopen en gewerkt, heeft hier zijn kennissen- en vriendenkring.

De band met Rusland ontbreekt daarentegen volledig. Verzoeker heeft er zijn eerste 10 levensjaren doorgebracht, waarvan de helft in oorlog, en heeft van die periode nog steeds PTSS overgehouden. Hij is er sinds zijn verhuis nooit meer geweest, heeft daar geen familie met wie hij contact heeft, en hij kent de taal maar in beperkte zin (alleen mondeling).

14) *De specifieke omstandigheden van de zaak*

Verzoeker heeft een psychomedische problematiek door de PTSS die hij als kind heeft opgelopen. Hierdoor heeft hij agressieproblemen ontwikkeld en was hij erg vatbaar voor verdovende middelen als vlucht. Inmiddels heeft verzoeker grote stappen gezet om zijn leven te beteren en re-integreren in de maatschappij.

15) *Het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod*

Verzoeker kreeg een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, hetgeen erg lang is en een zware impact zal hebben op hemzelf en zijn familie. Het inreisverbod betreft een aparte beslissing die apart aangevochten wordt.

In haar analyse focust verwerende partij grotendeels op de ernst van de gepleegde feiten. Verzoeker betwist die ernst niet. Wel blijkt uit toepassing van de overige Boultif-criteria dat verzoeker hechte en diepgaande banden heeft met België en hier zijn kernleven heeft, terwijl de banden met Rusland onbestaande zijn.

Dat verwerende partij desondanks meent dat de schending van verzoekers privéleven gerechtvaardigd is, is kennelijk onredelijk, te meer omdat de analyse met betrekking tot het risico dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde ernstige gebreken kent, zoals hogerop aangetoond.

Bovendien vereist artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet nog dat er rekening gehouden wordt met de duur van het verblijf in het Rijk, het bestaan van de banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Hierbij kunnen dezelfde opmerkingen gemaakt worden als voor de Boultif-criteria, namelijk dat verzoeker al ontzettend lang in België is, hier zijn hele leven heeft opgebouwd en alle sociale banden heeft, hij geen enkele banden met zijn land van oorsprong heeft, en dat de gevolgen voor hem en zijn familieleden zeer zwaar zijn, zoals hierboven uiteengezet.

Bijgevolg schendt verweerder artikel 8 EVRM en artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet wegens het niet toepassen van enerzijds de Boultif-criteria, en anderzijds de voorwaarden in het artikel 23, §2.

Om al bovenstaande redenen, met name de schending van artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, dient voorliggend verzoek tot nietigverklaring en schorsing dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

Daarenboven kan de bestreden beslissing, zoals uiteengezet, geenszins afdoend genoemd worden, en houdt deze een schending van de motiveringsplicht in, waaraan verweerder als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien de afwezigheid van een redelijk belangenafweging van de Boultif-criteria, en vanwege het onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij worden ook de beginselen van zorgvuldigheid en redelijkheid als beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

IV. Middelen tot schorsing

Het ten uitvoer leggen van de bestreden beslissing houdt in hoofde van verzoeker ongetwijfeld een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.

Verzoeker wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Er werden ernstige gronden aangevoerd die wijzen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 8 EVRM. Indien verzoeker zijn verblijfsrecht verliest, wordt hij gedwongen om het land te verlaten. In België, waar hij niet langer psychomedische steun kan krijgen, kan hij onmogelijk in illegaal verblijf overleven. Van zijn familie kan niet verwacht worden dat ze België, het land waar ze deels opgroeiden, zelfs geboren werden, en allen een privéleven cfr. artikel 8 EVRM hebben uitgebouwd, zouden achterlaten. Dit betekent dat ze van verzoeker gescheiden zullen worden.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip "afdoende" betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat de verzoeker in zijn enig middel voornamelijk een inhoudelijke betwisting naar voor brengt omtrent de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden akte, die de verweerder ertoe hebben gebracht een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht alsook omtrent de belangenafweging die de verweerder hierbij diende door te voeren in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Deze inhoudelijke kritiek houdt geen verband met de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, maar met de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij zal dan ook dienovereenkomstig worden onderzocht (zie *infra*).

In het eerste middelonderdeel wordt voorts nog aangegeven dat de minister niet heeft gemotiveerd waarom zij meent dat de aanwezigheid van de verzoeker op het Belgische grondgebied een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, daar waar de correctionele rechtbank van Oudenaarde dit niet achtte en waar het risico voor de openbare orde en de nationale veiligheid al verminderd is door de gevolgde therapieën.

Verzoekers kritiek is ongegrond. Immers wordt als volgt gemotiveerd waarom verzoekers gedrag een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

"Op 15.09.2004 kwam u aan in België. Op dezelfde dag werd door uw moeder een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarvan u eveneens het voorwerp uitmaakte. Op 12.05.2005 werd deze aanvraag negatief afgesloten. Op 01.08.2005 maakte u opnieuw het

voorwerp uit van een verzoek om internationale bescherming. Op 20.04.2006 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing beschikt u over een B-kaart geldig tot 29.08.2028.

Op 17.05.2013 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde dag werd u, eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatieuitsstel van 3 jaar, omwille van afpersing en diefstal met geweld, door twee of meer personen. Op basis van deze informatie werd door DVZ op 05.02.2018 in toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS.

Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

(...)

Op 17.10.2024 werd u opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank Oudenaarde tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitsstel van 5 jaar voor 18 maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige. De opheffing van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 is definitief geworden bijgevolg kan de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht beëindigen in toepassing van artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u sinds 15.09.2004 – met andere woorden 21 jaar geleden – op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 24.10.2025 werd u bijgevolg via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met de volgende bijlagen: een begeleidende brief van uw advocaat, een geschreven verklaring, een attest van gezinssamenstelling, uw huurcontract, attesten inzake onderwijs en oriëntatie, een begeleidende brief van uw VDAB-bemiddelaar, een overzicht van werkervaringen en opleidingen van de VDAB, een chronologisch overzicht van uw VDAB-traject tussen 13.10.2009 en 04.11.2025, een competentierapport voor de opleiding verkoopmedewerker (2022–2023) en van de opleiding Algemeen schoonmaken (2024) bij de VDAB, identiteitsdocumenten van familieleden met de Belgische nationaliteit, uw cv, een overzicht van uw schoolloopbaan via Burgerprofiel Vlaanderen, een medisch attest dd. 08.11.2024 en een brief van uw psychiater bij het psychiatrisch ziekenhuis F. dd. 12.11.2025.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent en brengt u bewijs aan dat u secundair onderwijs hebt gevolgd in België. DVZ wijst erop dat u als minderjarige in België bent aangekomen. Derhalve diende u in België als minderjarige gevolg te geven aan de wettelijk bepaalde leerplicht. Het loutere feit dat u gevolg heeft gegeven aan deze verplichting en dat u in België school heeft gelopen en op die wijze een landstaal heeft geleerd, is onvoldoende om een dermate integratie aan te tonen. Verder brengt u deelcertificaten aan van opleidingen gevolgd bij het centrum voor basiseducatie Zuid-Oost-Vlaanderen tussen 2023 en 2024 en een bewijs van een opleiding tot verkoopmedewerker en Algemeen schoonmaken via de VDAB.

Uit uw VDAB-historiek blijkt dat u de afgelopen 14 jaar in totaal ongeveer 3 jaar voltijds heeft gewerkt, verspreid over de gehele periode. Gedurende de resterende tijd was u voornamelijk werkloos, afgewisseld met sporadische interimopdrachten. Momenteel staat u uitgeschreven wegens ziekte. DVZ wijst erop dat het beheersen van een officiële landstaal en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 21 jaar een officiële landstaal leerde, een en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

DVZ ontkent in deze beslissing niet dat u reeds sinds 10-jarige leeftijd in België verblijft, dat u in België naar school bent gegaan en dat u dus gedeeltelijk in België bent opgegroeid. In het licht van artikel 8 EVRM staat het dan ook vast dat u een belangrijk deel van uw leven in België heeft doorgebracht en dat u in België mogelijks vriendschappen heeft opgebouwd, doch DVZ dient erop te wijzen dat u het in het kader van het hoorrecht niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in België banden heeft aangeknoopt die u niet in uw herkomstland opnieuw zou kunnen opbouwen. U komt immers niet verder dan kennis van een landstaal en slechts zeer beperkte elementen van tewerkstelling. U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven

DVZ wijst er echter op de banden die u heeft aangeknoopt met de Belgische samenleving geenszins afbreuk doen aan het feit dat u meermaals werd veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde. Op 17.05.2013 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatrieerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw ernstige feiten van openbare orde gepleegd. Dit getuigt van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België. Dit aanhoudend plegen van feiten van openbare orde toont bovendien aan dat u er niet in geslaagd bent de fundamentele normen en regels van de Belgische samenleving te respecteren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u daadwerkelijk en duurzaam geïntegreerd bent in België.

Uw veroordelingen tonen aan dat u een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid vertoont. Uit het vonnis van 17.05.2013 blijkt dat u in de periode van juli tot oktober 2012 als mededader betrokken was bij het afpersen van tientallen personen met het oog op het verkrijgen van geld en goederen. Uit de door de politie onderzochte sms-correspondentie blijkt dat andere daders naar u verwezen als “chef” en “baas”. Deze berichten tonen aan dat u anderen aanstuurde en hen opdroeg om op specifieke locaties personen af te persen. Er bestond een duidelijke gezagsrelatie tussen u en de andere beklaagde, waarbij u optrad als leider en leermeester. De mededader verklaarde dat hij personen afperste in Gent en nadien naar uw woning kwam om de buit aan u af te geven, waarna u hem occasioneel een deel teruggaf. In de studio waar u in die periode verbleef, werden bovendien een replica van een kalasjnikov en een kruisboog aangetroffen.

Wij benadrukken dat deze afpersingen een zeer groot aantal slachtoffers betroffen. De rechtbank oordeelde dat de feiten getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid. U vervulde een actieve rol als leermeester door anderen aan te leren hoe zij afpersingen dienden te plegen, onder meer door hen te vergezellen en hen materiële ondersteuning te bieden. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan diefstal met geweld. Deze feiten hebben niet alleen de slachtoffers ernstig aangetast in hun fysieke en psychische integriteit, maar hadden tevens een bijzonder nefaste impact op het algemene veiligheidsgevoel in de samenleving.

Bovendien werd u op 17.05.2013 eveneens veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Oudenaarde bracht u

slagen toe aan twee penitentiaire beampten. Een medegevangene hield de cipier in houdgreep, waarna u deze meerdere slagen en kniestoten toebracht. Toen een collega te hulp kwam, diende u ook haar slagen toe. Het geweld stopte pas nadat andere penitentiaire beampten tussenbeide kwamen. Er bestaat geen enkele rechtvaardiging voor deze gewelddadige reactie, die ontstond nadat de betrokken cipier u wees op het interne gevangenisreglement. U weigerde zich neer te leggen bij de regels en beschouwde geweld kennelijk als een aanvaardbare reactie. Uit het vonnis blijkt bovendien dat dit niet de eerste keer was dat u overheidspersoneel aanviel: op 19.11.2012 werd u reeds veroordeeld wegens slagen aan een treinbegeleider, waarvoor u een werkstraf kreeg opgelegd. Het feit dat u zich agressief opstelt binnen de bijzonder gevoelige context van een gevangenis toont aan dat u over een gevaarlijk agressieve en gewelddadige persoonlijkheid beschikt.

Uit het vonnis van 19.09.2019 blijkt dat u een man in een park benaderde en tegen hem begon te roepen, waarna u hem meerdere vuistslagen in het aangezicht toebracht. Het slachtoffer werd met een gebroken kaak overgebracht naar het ziekenhuis. Het slachtoffer verklaarde niet te weten om welke reden u hem aanviel. U verklaarde dat u het slachtoffer had geslagen omdat hij, volgens u, bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van een vriend van u. Deze feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat u geweld beschouwt als een aanvaardbaar middel om vermeende conflicten of meningsverschillen op te lossen.

Uit het vonnis van 17.10.2024 blijkt dat u opnieuw geweld heeft gebruikt. Op 10.07.2023 deed een slachtoffer aangifte bij de politie nadat u hem, na een banale verkeersdiscussie, een slag in het gezicht had toegebracht. Het slachtoffer trok zijn klacht op 22.09.2023 in en verklaarde dat het incident nadien met u werd uitgepraat. Deze intrekking doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde feiten. Op 26.06.2023 bracht u opnieuw slagen toe aan een slachtoffer. U erkende deze feiten en verklaarde dat u zich uitgedaagd voelde omdat het slachtoffer u en uw moeder zou hebben beledigd. Diezelfde dag diende u tevens slagen toe aan een minderjarige, waarbij u aangaf dat deze racistische uitlatingen naar u zou hebben geroepen.

Uit deze feiten blijkt dat u herhaaldelijk geweld gebruikt tegen uw medemens. Gelet op uw eerdere veroordelingen diende u zich ervan bewust te zijn dat conflicten, van welke aard ook, in een beschaafde samenleving niet met fysiek geweld worden opgelost.

Wij benadrukken dat u in het kader van uw eerdere veroordelingen reeds werd opgelegd te werken aan uw agressieproblematiek. Het feit dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde therapie te volgen om uw agressie te beheersen, kan bezwaarlijk als een element in uw voordeel worden beschouwd, aangezien u reeds in 2013 de verplichting kreeg om dergelijke begeleiding te volgen. Gelet op de nadien gepleegde feiten moet bovendien worden vastgesteld dat deze maatregelen tot op heden geen afdoend effect hebben gehad. Het rechtssysteem heeft u herhaaldelijk de kans geboden uw gedrag te verbeteren, maar u heeft meermaals aangetoond te beschikken over een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

U blijft immers recidiveren en feiten van geweld gebruiken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen u niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – de vonnissen van 17.05.2013 (2), 19.09.2019 en 17.10.2024, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Uit uw gebrek aan schuldinzicht blijkt een manifest gebrek aan moreel besef, dit toont aan dat het gevaar dat van u uitgaat actueel is. Uw gebrek aan inzicht in de impact van uw daden op het slachtoffer getuigt van een ernstig tekort aan moreel bewustzijn. Dit tekort aan moreel besef bevestigt dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Gelet op dit gebrek aan moreel besef, in samenhang met de ernst en de aard van de door u gepleegde feiten, kan er niet uitgesloten worden dat u opnieuw feiten zal plegen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf (....).

(...)

DVZ kan derhalve uit de veroordelingen van 17.05.2013, 19.09.2019 en 17.10.2024, en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf

Deze motieven geven op afdoende wijze weer waarom verzoekers gedrag als een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt aanzien. De verzoeker toont niet aan op welk punt deze uitgebreide motivering in de bestreden akte hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de minister heeft besloten dat er van verzoekers gedrag een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde uitgaat. In zoverre de verzoeker met zijn eerder rechtstheoretische betoog zou voorhouden dat de minister zich beperkt tot een verwijzing naar de veroordelingen, blijkt uit de hierboven weergegeven motieven dat dit *in casu* niet het geval is.

De loutere bewering van de verzoeker dat de correctionele rechtbank te Oudenaarde geen actueel gevaar voor de openbare orde aannam, strookt voorts niet met de voorliggende gegevens. Immers wordt in het vonnis van 17 oktober 2024 het volgende gesteld (zie elektronisch administratief dossier, stuk 84):

“(…)

De rechtbank houdt bij het bepalen van het soort straf en de omvang van de straf rekening met de aard en de objectieve ernst van de feiten zoals deze werden bewezen verklaard. Ook houdt de rechtbank rekening met de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit diens strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie voor zover deze aan de rechtbank bekend zijn. De op te leggen straf moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst nog zulke feiten te plegen. Door het plegen van deze feiten heeft de beklaagde aangetoond dat hij onvoldoende respect heeft voor de geldende rechtsregels. De beklaagde bracht meermaals slagen/verwondingen toe aan zijn medemens. Dergelijke feiten wijzen op zijn agressieve ingesteldheid en gebrek aan zelfbeheersing. Hij moet beseffen dat conflicten, van welke aard dan ook, in een beschaafde samenleving niet met bruto geweld worden opgelost. Uit de navolgende verslagen blijkt dat de slagen die werden toegebracht aan (...), verregaande gevolgen hebben gehad. Hieruit blijkt dat er geweld werd gebruikt met een grote impact, en het maakt de feiten objectief gezien nog zwaarder. Dat ook slagen werden gegeven aan een minderjarige, wijst andermaal op het verstoord normbesef van de beklaagde. Dergelijke feiten worden maatschappelijk niet aanvaard, hij moet worden geresponsabiliseerd.

De beklaagde heeft 6 strafrechtelijke voorgaanden. Naast 1 terechtwijzing door de jeugdrechtbank en 1 veroordeling voor verkeersinbreuken, liep hij, ondanks zijn jonge leeftijd, al 4 correctionele veroordelingen op, telkens wegens agressiedelicten. Aangezien hij al werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (in 2013), komt hij niet meer in aanmerking voor de gunst van het gewoon uitstel.

Gezien er meerdere feiten werden gepleegd, rekening houdend met de aard van de feiten en de grote impact die de feiten gehad hebben op de slachtoffers, en rekening houdend met het ongunstig strafverleden van de beklaagde, dringt een substantiële gevangenisstraf, zoals hierna bepaald, zich op als maatschappelijk antwoord op de bewezen verklaarde feiten. Een geldboete is in beginsel ook op te leggen. Anderzijds is er bij de beklaagde duidelijk sprake van een agressieproblematiek. Deze problematiek moet worden aangepakt. Hier bestaat opvolging en begeleiding voor. Het aanpakken van deze problematiek, door middel van het aanbieden van handvatten om op een meer adequate manier met conflictsituaties om te gaan, zal in de eerste plaats de beklaagde ten goede komen, maar uiteindelijk ook de gehele maatschappij, gezien verwacht kan worden dat zich dan ook minder agressiedelicten zullen voordoen waar de beklaagde bij betrokken is. Het opleggen van een doorgedreven begeleiding, onder de vorm van de hierna bepaalde probatievoorwaarden, komt dan ook aangewezen voor. De gevangenisstraf en de geldboete worden dan ook, in de hierna bepaalde mate, met probatie-uitstel bekleed. Zo kan ook voorrang worden verleend aan het vergoeden van de burgerlijke partijen. De beklaagde dient te beseffen dat dit uitstel van rechtswege zal worden herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden (of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek), zonder uitstel ten gevolge heeft gehad, alsook dat het uitstel kan worden herroepen indien gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is dat veroordeling tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van ten minste één maand en ten

hoogste zes maanden (of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek) of indien de opgelegde voorwaarden niet worden nageleefd.

De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde bestraffing aan de beoogde preventieve en repressieve doelen tegemoet komt. Om precies van aard te zijn de beklaagde de ernst en de draagwijdte van zijn fouten te leren inzien alsook als duidelijke waarschuwing die hem ertoe moet aanzetten in de toekomst zijn verantwoordelijkheid ernstiger op te nemen, kan deze straftoemeting, niet op een mildere wijze worden toegepast. Een grotere mildheid betonen zou trouwens getuigen van een permissiviteit die niet langer van aard zou zijn de beklaagde aan te zetten tot meer zin voor verantwoordelijkheid en discipline en tot het respecteren van de rechtsregels.”

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de minister uitdrukkelijk diende te motiveren waarom zij, in tegenstelling tot de correctionele rechtbank te Oudenaarde, besloot dat verzoekers aanwezigheid op het grondgebied een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Daarnaast wordt in de bestreden akte, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd waarom er ondanks de therapie voor de agressiebeheersing, een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde aanwezig is. De minister geeft hieromtrent uitdrukkelijk aan dat dit niet kan worden weerhouden aangezien de verzoeker *“reeds in 2013 de verplichting kreeg om dergelijke begeleiding te volgen. Gelet op de nadien gepleegde feiten moet bovendien worden vastgesteld dat deze maatregelen tot op heden geen afdoend effect hebben gehad. Het rechtssysteem heeft u herhaaldelijk de kans geboden uw gedrag te verbeteren, maar u heeft meermaals aangetoond te beschikken over een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2. In het eerste middelonderdeel betoogt de verzoeker in wezen dat er niet is voldaan aan de voorwaarden van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet. Hij brengt in dit verband een inhoudelijke kritiek naar voor omtrent welbepaalde motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers verblijfsrecht wordt middels het bestreden besluit beëindigd op grond van artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:
[...]

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Het staat *in casu* niet ter betwisting dat de verzoeker reeds meer dan tien jaar een ononderbroken verblijf en verblijfsrecht heeft in België. Artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Bijgevolg moeten ook de bepalingen van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert, in rekening worden genomen.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De verzoeker wijst op zijn verklaringen tijdens zijn hoorrecht en stelt dat de minister niet heeft aangetoond dat er een actuele en ernstige bedreiging bestaat voor de openbare orde. Hij wijst er hierbij op dat het gepleegd hebben van strafbare feiten niet voldoende is om een actuele bedreiging voor de openbare orde aan te tonen, en dat er tevens een risico op recidive moet zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd. De verzoeker benadrukt dat het niet ter discussie staat dat de feiten die hij pleegde en waarvoor hij werd veroordeeld ernstig zijn en hij erkent uitdrukkelijk dat hij al enkele malen heeft gerecidiveerd, doch hij meent dat de motieven inzake de actuele bedreiging voor de openbare orde niet deugdelijk zijn waar wordt gesteld dat de thans gevolgde agressietherapie niet in zijn voordeel kan worden weerhouden.

Deze kritiek is evenwel enkel gericht op de vaststellingen in de bestreden akte omtrent de gevolgde agressietherapie. De verzoeker verliest echter uit het oog dat het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde in hoofdzaak wordt gegrond op het onbetwiste gegeven dat de verzoeker reeds meermaals recidiveerde in gelijkaardige geweldsdelicten. De motieven inzake het actuele karakter van de bedreiging die van de verzoeker uitgaat, moeten in hun geheel worden gelezen om het deugdelijk karakter ervan te beoordelen. Het gaat om de volgende motieven:

“(…)

Uit deze feiten blijkt dat u herhaaldelijk geweld gebruikt tegen uw medemens. Gelet op uw eerdere veroordelingen diende u zich ervan bewust te zijn dat conflicten, van welke aard ook, in een beschaafde samenleving niet met fysiek geweld worden opgelost.

Wij benadrukken dat u in het kader van uw eerdere veroordelingen reeds werd opgelegd te werken aan uw agressieproblematiek. Het feit dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde therapie te volgen om uw agressie te beheersen, kan bezwaarlijk als een element in uw voordeel worden beschouwd, aangezien u reeds in 2013 de verplichting kreeg om dergelijke begeleiding te volgen. Gelet op de nadien gepleegde feiten moet bovendien worden vastgesteld dat deze maatregelen tot op heden geen afdoend effect hebben gehad. Het rechtssysteem heeft u herhaaldelijk de kans geboden uw gedrag te verbeteren, maar u heeft meermaals aangetoond te beschikken over een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

U blijft immers recidiveren en feiten van geweld gebruiken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen u niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – de vonnissen van 17.05.2013 (2), 19.09.2019 en 17.10.2024, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Uit uw gebrek aan schuldinzicht blijkt een manifest gebrek aan moreel besef, dit toont aan dat het gevaar dat van u uitgaat actueel is. Uw gebrek aan inzicht in de impact van uw daden op het slachtoffer getuigt van een ernstig tekort aan moreel bewustzijn. Dit tekort aan moreel besef bevestigt dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Gelet op dit gebrek aan moreel besef, in samenhang met de ernst en de aard van de door u gepleegde feiten, kan er niet uitgesloten worden dat u opnieuw feiten zal plegen.”

Hieruit blijkt dat de kritiek, dat de gevolgde agressietherapie niet als element ten voordele wordt weerhouden omdat hij hiertoe werd verplicht, berust op een foutieve lezing van de bestreden akte. Er wordt immers gesteld dat de thans gevolgde therapie niet als element in het voordeel van de verzoeker kan worden aangezien omdat de verzoeker reeds bij een eerdere veroordeling in 2013 verplicht werd om een dergelijke begeleiding te volgen, hetgeen geen afdoende effect had, gelet op de nadien gepleegde feiten. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist. Daarnaast wordt ook gewezen op verzoekers manifest gebrek aan schuldinzicht. Waar de verzoeker thans stelt dat hij verder ging dan de voorwaarden, opgelegd in het vonnis van 2024, met name door zich te laten opnemen in het Psychiatrisch Ziekenhuis F.(...) en aldaar een intensieve begeleiding te volgen, doet dit niets af aan de vaststelling dat de verzoeker in het verleden reeds recidiveerde ondanks de eerdere verplichting om een agressietherapie te volgen.

De minister wijst er bovendien op goede en redelijke gronden op dat eerdere veroordelingen en eerdere probatiemaatregelen de verzoeker niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, wat wijst op een recidiverisico. De verzoeker leest het vonnis van de correctionele rechtbank te Oudenaarde van 17 oktober 2024 ook verkeerd waar hij stelt dat de rechtbank zou hebben geoordeeld dat de verzoeker, ondanks zijn fouten, geen ernstig en actueel gevaar vormt in de mate dat hij niet in vrijheid kan worden gesteld. Uit het vonnis van 17 oktober 2024 (zie *supra*) blijkt immers dat de rechtbank de in de probatievoorwaarden toegelichte doorgedreven agressietherapie niet ondanks het recidiverisico maar juist vanwege het recidiverisico heeft opgelegd. Verzoekers loutere bewering dat hij al zijn probatievoorwaarden nauwgezet en zonder problemen naleeft, doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt des te meer nu één van de bij het vonnis van 17 oktober 2024 opgelegde voorwaarden erin bestaat dat de verzoeker zich moet onthouden van elk druggebruik terwijl de verzoeker in het kader van zijn hoorrecht een medisch attest van 21 december 2024 voorlegde waaruit blijkt dat hij positief testte op cannabinoïden (zie elektronisch administratief dossier, stuk 91, attest Dr. L. D. d.d. 21 december 2024). Verzoekers bewering, dat hij al zijn voorwaarden strikt naleeft, vindt dan ook geen steun in de stukken van het administratief dossier.

De beweringen dat verzoeker zijn problematiek thans wel ernstig neemt en dat hij thans wordt opgevolgd door de GTB en schuldbemiddeling, zijn voorts niet meer dan losse beweringen achteraf waarmee niet wordt aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn in het licht van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt voorts dat de minister wel degelijk de door de verzoeker voorgelegde VDAB-attesten in rekening werden genomen. Uit deze attesten (zie elektronisch administratief dossier) blijkt overigens, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, dat zijn VDAB-traject voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing werd uitgesteld omdat de verzoeker zich wou laten opnemen voor een meer doorgedreven psychologische en psychiatrische begeleiding. Uit diezelfde stukken blijkt dat de verzoeker reeds in augustus 2025 werd uitgeschreven als werkzoekende. De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de overheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaan niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad geeft tot slot nog mee dat de bestreden beëindigingsbeslissing wel degelijk wordt gestoeld op het persoonlijke gedrag van de verzoeker, en niet louter op diens veroordelingen. De minister wijst op het herhaaldelijk plegen van gelijkaardige geweldsdelicten, het manifest gebrek aan schuldinzicht en het ernstig tekort aan moreel besef door het gebrek aan inzicht in de impact van zijn daden op het slachtoffer. De verklaring dat de verzoeker thans agressietherapie volgt, wordt wel degelijk in rekening genomen, doch het komt niet onredelijk voor om deze in de gegeven omstandigheden (zie *supra*) niet te weerhouden als grond voor de afwezigheid van een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

De overwegingen in de bestreden beslissing steunen op een zorgvuldig onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de minister is niet op onredelijk wijze tot het besluit gekomen dat de verzoeker,

omwille van zijn gedragingen, een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het is dan ook niet aangetoond dat de minister op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op geheel onredelijke wijze heeft besloten dat er grond is om over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat niet zou zijn voldaan aan de bepalingen van artikel 23 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 22 en/of 23 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Een daaraan gerelateerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.3. In het tweede en laatste middelenonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 23, §2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 23, § 2, van de Vreemdelingenwet legt de minister op om bij het nemen van de beëindigingsbeslissing rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de gevolgen voor de verzoeker en zijn familieleden, en met zijn leeftijd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat op grond van artikel 8 van het EVRM rekening dient gehouden te worden met het gezinsleven bij het nemen van een beëindigingsbeslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is evenwel niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Zoals de verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, luiden de Boultif-criteria als volgt:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;

- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, §71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Zoals de verzoeker zelf uitdrukkelijk erkent, zijn de criteria (5), (6), (7), (8) en (9) in zijn geval niet relevant en diende de minister deze dus niet bij haar beoordeling te betrekken. Voorts wordt de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven, hetgeen correspondeert aan criterium (1), niet betwist. Het verblijfsrecht van de verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden nagegaan of de inmenging ook voldoet aan de laatste voorwaarde, de proportionaliteit. Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In de thans bestreden akte wordt uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de elementen voorzien in artikel 23, §2, van de Vreemdelingenwet en deze akte bevat de volgende afwegingen betreffende verzoekers privé-, gezins- en familieleden in België:

“Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u sinds 15.09.2004 – met andere woorden 21 jaar geleden – op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België

verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 24.10.2025 werd u bijgevolg via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met de volgende bijlagen: een begeleidende brief van uw advocaat, een geschreven verklaring, een attest van gezinssamenstelling, uw huurcontract, attesten inzake onderwijs en oriëntatie, een begeleidende brief van uw VDAB-bemiddelaar, een overzicht van werkervaringen en opleidingen van de VDAB, een chronologisch overzicht van uw VDAB-traject tussen 13.10.2009 en 04.11.2025, een competentierapport voor de opleiding verkoopmedewerker (2022–2023) en van de opleiding Algemeen schoonmaken (2024) bij de VDAB, identiteitsdocumenten van familieleden met de Belgische nationaliteit, uw cv, een overzicht van uw schoolloopbaan via Burgerprofiel Vlaanderen, een medisch attest dd. 08.11.2024 en een brief van uw psychiater bij het psychiatrisch ziekenhuis F. dd. 12.11.2025.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent en brengt u bewijs aan dat u secundair onderwijs hebt gevolgd in België. DVZ wijst erop dat u als minderjarige in België bent aangekomen. Derhalve diende u in België als minderjarige gevolg te geven aan de wettelijk bepaalde leerplicht. Het loutere feit dat u gevolg heeft gegeven aan deze verplichting en dat u in België school heeft gelopen en op die wijze een landstaal heeft geleerd, is onvoldoende om een dermate integratie aan te tonen. Verder brengt u deelcertificaten aan van opleidingen gevolgd bij het centrum voor basiseducatie Zuid-Oost-Vlaanderen tussen 2023 en 2024 en een bewijs van een opleiding tot verkoopmedewerker en Algemeen schoonmaken via de VDAB.

Uit uw VDAB-historiek blijkt dat u de afgelopen 14 jaar in totaal ongeveer 3 jaar voltijds heeft gewerkt, verspreid over de gehele periode. Gedurende de resterende tijd was u voornamelijk werkloos, afgewisseld met sporadische interimopdrachten. Momenteel staat u uitgeschreven wegens ziekte. DVZ wijst erop dat het beheersen van een officiële landstaal en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 21 jaar een officiële landstaal leerde, een en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

DVZ ontkent in deze beslissing niet dat u reeds sinds 10-jarige leeftijd in België verblijft, dat u in België naar school bent gegaan en dat u dus gedeeltelijk in België bent opgegroeid. In het licht van artikel 8 EVRM staat het dan ook vast dat u een belangrijk deel van uw leven in België heeft doorgebracht en dat u in België mogelijks vriendschappen heeft opgebouwd, doch DVZ dient erop te wijzen dat u het in het kader van het hoorrecht niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in België banden heeft aangeknoopt die u niet in uw herkomstland opnieuw zou kunnen opbouwen. U komt immers niet verder dan kennis van een landstaal en slechts zeer beperkte elementen van tewerkstelling. U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven

DVZ wijst er echter op de banden die u heeft aangeknoopt met de Belgische samenleving geenszins afbreuk doen aan het feit dat u meermaals werd veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde. Op 17.05.2013 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw ernstige feiten van openbare orde gepleegd. Dit getuigt van een ernstig

gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België. Dit aanhoudend plegen van feiten van openbare orde toont bovendien aan dat u er niet in geslaagd bent de fundamentele normen en regels van de Belgische samenleving te respecteren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u daadwerkelijk en duurzaam geïntegreerd bent in België.

Uw veroordelingen tonen aan dat u een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid vertoont. Uit het vonnis van 17.05.2013 blijkt dat u in de periode van juli tot oktober 2012 als mededader betrokken was bij het afpersen van tientallen personen met het oog op het verkrijgen van geld en goederen. Uit de door de politie onderzochte sms-correspondentie blijkt dat andere daders naar u verwezen als "chef" en "baas". Deze berichten tonen aan dat u anderen aanstuurde en hen opdroeg om op specifieke locaties personen af te persen. Er bestond een duidelijke gezagsrelatie tussen u en de andere beklaagde, waarbij u optrad als leider en leermeester. De mededader verklaarde dat hij personen afperste in Gent en nadien naar uw woning kwam om de buit aan u af te geven, waarna u hem occasioneel een deel teruggaf. In de studio waar u in die periode verbleef, werden bovendien een replica van een kalasjnikov en een kruisboog aangetroffen.

Wij benadrukken dat deze afpersingen een zeer groot aantal slachtoffers betroffen. De rechtbank oordeelde dat de feiten getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid. U vervulde een actieve rol als leermeester door anderen aan te leren hoe zij afpersingen dienden te plegen, onder meer door hen te vergezellen en hen materiële ondersteuning te bieden. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan diefstal met geweld. Deze feiten hebben niet alleen de slachtoffers ernstig aangetast in hun fysieke en psychische integriteit, maar hadden tevens een bijzonder nefaste impact op het algemene veiligheidsgevoel in de samenleving.

Bovendien werd u op 17.05.2013 eveneens veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Oudenaarde bracht u slagen toe aan twee penitentiaire beampten. Een medegevangene hield de cipier in houdgreep, waarna u deze meerdere slagen en kniestoten toebrengt. Toen een collega te hulp kwam, diende u ook haar slagen toe. Het geweld stopte pas nadat andere penitentiaire beampten tussenbeide kwamen. Er bestaat geen enkele rechtvaardiging voor deze gewelddadige reactie, die ontstond nadat de betrokken cipier u wees op het interne gevangenisreglement. U weigerde zich neer te leggen bij de regels en beschouwde geweld kennelijk als een aanvaardbare reactie. Uit het vonnis blijkt bovendien dat dit niet de eerste keer was dat u overheidspersoneel aanviel: op 19.11.2012 werd u reeds veroordeeld wegens slagen aan een treinbegeleider, waarvoor u een werkstraf kreeg opgelegd. Het feit dat u zich agressief opstelt binnen de bijzonder gevoelige context van een gevangenis toont aan dat u over een gevaarlijk agressieve en gewelddadige persoonlijkheid beschikt.

Uit het vonnis van 19.09.2019 blijkt dat u een man in een park benaderde en tegen hem begon te roepen, waarna u hem meerdere vuistslagen in het aangezicht toebrengt. Het slachtoffer werd met een gebroken kaak overgebracht naar het ziekenhuis. Het slachtoffer verklaarde niet te weten om welke reden u hem aanviel. U verklaarde dat u het slachtoffer had geslagen omdat hij, volgens u, bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van een vriend van u. Deze feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat u geweld beschouwt als een aanvaardbaar middel om vermeende conflicten of meningsverschillen op te lossen.

Uit het vonnis van 17.10.2024 blijkt dat u opnieuw geweld heeft gebruikt. Op 10.07.2023 deed een slachtoffer aangifte bij de politie nadat u hem, na een banale verkeersdiscussie, een slag in het gezicht had toegebracht. Het slachtoffer trok zijn klacht op 22.09.2023 in en verklaarde dat het incident nadien met u werd uitgepraat. Deze intrekking doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde feiten. Op 26.06.2023 bracht u opnieuw slagen toe aan een slachtoffer. U erkende deze feiten en verklaarde dat u zich uitgedaagd voelde omdat het slachtoffer u en uw moeder zou hebben beledigd. Diezelfde dag diende u tevens slagen toe aan een minderjarige, waarbij u aangaf dat deze racistische uitlatingen naar u zou hebben geroepen.

Uit deze feiten blijkt dat u herhaaldelijk geweld gebruikt tegen uw medemens. Gelet op uw eerdere veroordelingen diende u zich ervan bewust te zijn dat conflicten, van welke aard ook, in een beschaafde samenleving niet met fysiek geweld worden opgelost.

Wij benadrukken dat u in het kader van uw eerdere veroordelingen reeds werd opgelegd te werken aan uw agressieproblematiek. Het feit dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde therapie te volgen om uw agressie te beheersen, kan bezwaarlijk als een element in uw voordeel worden beschouwd, aangezien u reeds in 2013 de verplichting kreeg om dergelijke begeleiding te volgen. Gelet op de nadien gepleegde feiten moet bovendien worden vastgesteld dat deze maatregelen tot op heden geen afdoend effect hebben gehad. Het rechtssysteem heeft u herhaaldelijk de kans geboden uw gedrag te verbeteren, maar u heeft meermaals aangetoond te beschikken over een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de

aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

U blijft immers recidiveren en feiten van geweld gebruiken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen u niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – de vonnissen van 17.05.2013 (2), 19.09.2019 en 17.10.2024, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Uit uw gebrek aan schuldinzicht blijkt een manifest gebrek aan moreel besef, dit toont aan dat het gevaar dat van u uitgaat actueel is. Uw gebrek aan inzicht in de impact van uw daden op het slachtoffer getuigt van een ernstig tekort aan moreel bewustzijn. Dit tekort aan moreel besef bevestigt dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Gelet op dit gebrek aan moreel besef, in samenhang met de ernst en de aard van de door u gepleegde feiten, kan er niet uitgesloten worden dat u opnieuw feiten zal plegen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. In dit verband wordt herhaald dat u op 24.10.2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden alle relevante elementen aan te brengen.

In deze vragenlijst verklaarde u dat uw ouders, twee zussen en een broer in België verblijven. Zij beschikken over de Belgische nationaliteit. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Aangezien u meerderjarig bent, wordt er geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U verklaarde in de vragenlijst in kader van het hoorrecht eveneens dat u een recente relatie zou hebben. U brengt geen bewijs aan dat deze verklaring staat, noch brengt u enige details aan omtrent de identiteit van uw vermeende partner. Bovendien wijzen we erop dat uw advocaat in zijn begeleidende brief vermeldde dat u geen relatie heeft en dat u, omwille van uw mentale staat ook geen stabiele relatie kan onderhouden.

U verklaarde dat u een vriendin heeft met de Belgische nationaliteit. U heeft evenwel geen enkel bewijsstuk voorgelegd ter staving van deze relatie. Ook uit uw administratief dossier blijken geen elementen die het bestaan van een duurzame en stabiele relatie aantonen. Het louter afleggen van deze verklaring volstaat niet om het bestaan van een dergelijke relatie aannemelijk te maken. Bovendien wordt benadrukt dat u niet samenwoont met uw verklaarde partner. Bij de beoordeling van het gezinsleven kan bijgevolg bezwaarlijk worden gesteld dat deze beslissing zou leiden tot een verregaande verbreking van het gezinsleven, daar er geen sprake is van een gezinskern.

Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familielevens, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw strafbare feiten gepleegd. Dit getuigt derhalve slechts van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België en toont aan dat u geen diepgaande banden heeft met de Belgische samenleving, doch slechts een gevaar vormt voor de openbare orde.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in de vragenlijst in kader van het hoorrecht verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U brengt echter wel een medisch attest aan met betrekking tot uw posttraumatische stressstoornis. U verklaart eveneens dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis. U brengt geen enkel element aan dat deze verklaring kan staven, noch stelt uw advocaat dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren naar uw herkomstland. Bovendien heeft u zelf in het kader van het hoorrecht verklaard dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

(...)

DVZ herhaalt dat u op 15.09.2004, met andere woorden 21 jaar geleden, op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. U heeft geen elementen aangebracht die het aannemelijk maken dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven. Bijgevolg blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw land van herkomst. U bent een jonge man, beheerst een van de officiële landstalen en u heeft er een familiaal netwerk dat uw terugkeer kan faciliteren. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ kan derhalve uit de veroordelingen van 17.05.2013, 19.09.2019 en 17.10.2024, en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf (...)

Uit deze motieven blijkt dat de minister wel degelijk aan de in artikel 23, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalde verplichtingen is tegemoet gekomen. Er wordt immers een duidelijke afweging gemaakt omtrent de duur van verzoekers verblijf in België, het bestaan van banden met het land van verblijf, het hebben van banden met het land van oorsprong, de gevolgen voor de verzoeker en zijn familieleden, en zijn leeftijd.

De verzoeker geeft vooreerst aan dat hij in zijn verklaringen wel degelijk de naam en het telefoonnummer heeft meegegeven van de Belgische vrouw met wie hij een relatie heeft, met name M. M. en hij betoogt dat de minister, gelet op dit begin van bewijs, minstens de plicht had om de relatie met mevrouw M. M. nader te onderzoeken. De Raad stelt vast dat de verzoeker hieromtrent verwijst naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 5. Dit is echter niet de ingevulde vragenlijst zoals deze door de verzoeker werd overgemaakt in het kader van het uitoefenen van zijn hoorrecht (zie elektronisch administratief dossier, stuk 91). Het thans bij het verzoekschrift gevoegde stuk 5 is een fotokopie van het document dat aan de diensten van de verweerder werd overgemaakt, waarin echter met een blauwe balpen achteraf nog een aantal extra handgeschreven vermeldingen zijn toegevoegd, zoals de naam en het telefoonnummer van M.M. De in het enig middel geciteerde zin is zo'n aanvulling die achteraf werd aangebracht met blauwe balpen en waarmee de minister dus geen rekening kon houden. Op het document dat de verzoeker aan de diensten van de verweerder overmaakte werd enkel en alleen vaagweg vermeld "recente relatie" bij de uitdrukkelijke vraag of de verzoeker getrouwd is of een duurzame relatie heeft in België en waarbij in bevestigend geval uitdrukkelijk wordt gevraagd om de naam, het adres, het telefoonnummer en een aantal andere ondersteunende stukken omtrent de relatie toe te voegen. Verzoekers kritiek, dat er een begin van bewijs was van een relatie die de minister nader diende te onderzoeken, mist derhalve feitelijke grondslag.

De verzoeker toont niet aan dat de verweerder onredelijk of onzorgvuldig handelde bij de vaststellingen dat de loutere beweringen omtrent een recente relatie met een Belgische vrouw niet volstaan om een gezinsleven aannemelijk te maken en dat er uit het administratief dossier geen elementen blijken die het bestaan van een duurzame relatie aantonen.

Voort het overige geeft de verzoeker nog aan dat hij een wederkerige afhankelijkheidsrelatie heeft met zijn moeder. De Raad beklemtoont dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende moeder gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er in verzoekers geval sprake is van dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid. De loutere bewering van een wederzijdse afhankelijkheid met zijn moeder volstaat niet om de motieven omtrent verzoekers banden met zijn ouders aan het wankelen te brengen. Door vaagweg te stellen dat er omwille van zijn psychomedische toestand wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn familie, en door voorts te wijzen op de loutere beweringen in de begeleidende brief van zijn advocaat dat hij zorgt voor zijn moeder en zij voor hem, toont de verzoeker evenmin aan dat de minister niet op redelijke gronden heeft gemeend dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen verzoekers ouders (en zijn broer en zus) zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij vaagweg stelt dat zijn familiale banden in België niet in kaart werden gebracht in het kader van zijn privéleven. Uit de bovenstaande motieven blijkt immers dat de minister erkent dat de beëindiging van het verblijfsrecht *“alsnog een negatieve invloed kunnen hebben op verzoekers privé-, gezins- en/of familieleven”*. De minister komt, bij het doorvoeren van een concrete belangenafweging, echter tot de conclusie dat verzoekers familiale belangen ondergeschikt zijn aan het vrijwaren van de openbare orde. Hierbij wordt er tevens op gewezen dat verzoekers oudere broer om redenen van openbare orde werd gerepatriëerd na de intrekking in 2017 van diens vluchtelingenstatus, zodat de verzoeker op de hoogte was van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Het is in dit opzicht niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoeker, die zelf opnieuw strafbare feiten pleegde nadat hij in kennis werd gesteld van de opheffing van zijn vluchtelingenstatus, getuigt van een ernstig gebrek aan interesse in zijn verblijfsrecht in België en niet aantoonbaar aan dat hij diepgaande banden heeft met de Belgische samenleving.

Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het recht op een privéleven van zijn familieleden aantast, merkt de Raad op dat deze familieleden geen partij zijn in deze zaak en dat de verzoeker geen rechtstreeks belang kan doen gelden bij een kritiek die is gestoeld op het recht op de bescherming van het privéleven van derden zoals familieleden.

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoeker niet concreet ingaat op de uitvoerige motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen inzake zijn lang verblijf in België, zijn alhier aanwezige familieleden en de banden die hij in België heeft ontplooid. Daar waar de verzoeker stelt dat zijn oudere broer thans niet meer in Rusland verblijft, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden akte niet blijkt dat de minister hiervan zou zijn uitgegaan. Aangezien de verzoeker bij het invullen van zijn vragenlijst horen (zie elektronisch administratief dossier, stuk 91) zelf aangaf dat hij nog familie heeft in zijn land van herkomst (zonder dat hij er contact mee heeft), kon de minister bij de afweging omtrent verzoekers privéleven op goede gronden meenemen dat de verzoeker in zijn land van herkomst nog een familiaal netwerk heeft die zijn terugkeer mede kan faciliteren.

Waar de verzoeker opnieuw verwijst naar zijn lang verblijf in België en argumenteert dat de motieven omtrent het verderzetten van een privéleven in Rusland cynisch zijn, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden akte geenszins blijkt dat de minister over het hoofd ziet dat de verzoeker meer dan twee derden van zijn leven in België heeft doorgebracht en nog minder blijkt dat de minister van oordeel zou zijn dat de verzoeker dit probleemloos zou kunnen overdoen in zijn land van herkomst. De thans geuite bewering dat de verzoeker er alleen voor zal staan als hij moet terugkeren naar Rusland, strookt niet met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de verzoeker verklaarde dat hij wel nog familie heeft in zijn land van

herkomst (zie *supra*). De verzoeker kan de minister ook niet dienstig verwijten geen aandacht te hebben gehad voor zijn psychomedische toestand, daar waar de verzoeker bij het invullen van zijn hoorrecht zelf verklaarde dat hij niet leed aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of om naar zijn herkomstland terug te keren (zie elektronisch administratief dossier, stuk 91). De in dit kader aangevoerde “*flagrante*” schending van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht is ongegrond.

Voor het overige blijkt dat de minister wel degelijk verzoekers lang verblijf in België, zijn kennis van de Nederlandse taal en zijn alhier opgebouwde schoolloopbaan in rekening heeft genomen. Door hier nogmaals op te wijzen en door te stellen dat hij geen Russisch of Tsjetsjeens kan lezen of schrijven maar het hoogstens kan spreken, toont de verzoeker niet aan dat de minister op grond van een foute voorstelling van de feiten zou hebben vastgesteld dat de verzoeker bij het uitoefenen van zijn hoorrecht geen elementen aangebracht heeft die het aannemelijk maken dat hij aan de Belgische samenleving gebonden is voor de uitoefening van zijn privéleven, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in zijn land van herkomst, dat hij een jonge man is die één van de officiële landstalen beheerst en er een familiaal netwerk heeft dat zijn terugkeer kan faciliteren, dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en dat de duur van zijn verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen geen behoud van zijn verblijf in België kunnen rechtvaardigen.

Het is derhalve niet aangetoond dat de minister het derde en/of het tiende criterium van de zogenaamde Boultif-criteria zou hebben veronachtzaamd. De minister hield wel degelijk rekening met het duur van verzoekers verblijf in België en met de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiebanden met België en met zijn land van herkomst. Artikel 8, tweede lid, van het EVRM is geen absoluut recht en houdt geen verbod in om verblijfsbeperkende maatregelen op te leggen aan vreemdelingen die in verhouding sterkere banden hebben met het gastland dan deze met het land van herkomst, des te meer wanneer de Belgische staat zich, zoals *in casu*, kan beroepen op het gerechtvaardigd belang van de vrijwaring van de openbare orde. De verzoeker, die nauwelijks ingaat op de concrete en heel uitvoerige motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, toont niet aan dat de door de minister doorgevoerde belangenafweging niet deugdelijk of onredelijk is.

Verzoekers uiteenzettingen omtrent het derde Boultif-criterium (“*het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode*”) doen voorts geen afbreuk aan hetgeen hoger werd uiteengezet omtrent het actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. De verzoeker erkent nogmaals dat hij reeds meerdere malen recidiveerde en dat zijn laatste veroordeling recent is. De blote beweringen omtrent de inspanningen om zijn leven opnieuw op de rails te krijgen en het benoemen van de begeleiding die hij thans krijgt, kan de beoordeling van de minister niet weerleggen. Gelet op de pertinente vaststellingen omtrent verzoekers gebrek aan schuldinzicht en normbesef en gelet op het herhaaldelijke plegen van gelijkaardige geweldsdelicten en dit ondanks eerdere probatievoorwaarden, kon de minister in alle redelijkheid besluiten dat het gevaar dat van verzoekers gedrag uitgaat actueel is. De verzoeker toont met zijn loutere beweringen, dat zijn ondersteuningsnetwerk (medische begeleiders, sociaal werkster en justitie-assistente) heel wat positieve signalen ziet, het tegendeel ook niet aan. Bovendien weze het herhaald dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker positief testte op cannabinoïden en dit na zijn veroordeling op 17 oktober 2024.

Wat het vierde Boultifcriterium betreft, volstaat het vast te stellen dat de verzoeker niet betwist dat de minister de nationaliteit van alle betrokkenen niet of op foutieve wijze in rekening zou hebben genomen.

De verzoeker betoogt omtrent het elfde van de hoger genoemde Boultif-criteria dat er geen rekening werd gehouden met zijn psychomedische problematiek door de PTSS die hij als kind heeft opgelopen en waardoor hij agressieproblemen en een vatbaarheid voor verdovende middelen heeft ontwikkeld. Hieromtrent wordt in de bestreden akte evenwel op goede gronden het volgende gesteld: “*Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in de vragenlijst in kader van het hoorrecht verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U brengt echter wel een medisch attest aan met betrekking tot uw posttraumatische stressstoornis. U verklaart eveneens dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis. U brengt geen enkel element aan dat deze verklaring kan staven, noch stelt uw advocaat dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren naar uw herkomstland. Bovendien heeft u zelf in het kader van het hoorrecht verklaard dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.*” Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden niet aan het wankelen gebracht met de loutere bewering van de verzoeker dat hij inmiddels grote stappen heeft gezet om zijn leven te beteren en te re-integreren in de maatschappij. Nogmaals wijst de Raad erop dat dat de

verzoeker blijktens het administratief dossier nog positief testte op cannabinoïden (zie elektronisch administratief dossier, stuk 91, attest Dr. L. D. d.d. 21 december 2024). Het aan de verweerder overgemaakte medisch attest betreffende de PTSS dateert van 21 december 2024, zodat het niet onredelijk of onjuist is te oordelen dat hieruit niet blijkt dat de verzoeker nog steeds opgenomen is of medische zorgen behoeft. De verzoeker brengt ook thans geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij op heden nog een medische behandeling nodig heeft voor zijn PTSS.

Aangezien het thans voorliggende verzoekschrift enkel betrekking heeft op de beslissing tot beëindiging van het verblijf en het tevens op 26 januari 2026 opgelegde inreisverbod wordt vernietigd bij 's Raads arrest nr. 349 033 van 25 juni 2026, kan de verzoeker geen belang doen gelden bij zijn kritiek dat het inreisverbod van acht jaar een onevenredige inmenging uitmaakt op zijn privéleven. De verzoeker stelt zelf dat het inreisverbod een aparte beslissing vormt die apart wordt aangevochten. Ten overvloede merkt de Raad op dat het niet ging over een definitief inreisverbod, maar een tijdelijk inreisverbod. De feiten die tot het arrest Emre van het EHRM hebben geleid, en waarbij een uitzetting van onbepaalde tijd aan de orde was, zijn niet vergelijkbaar zodat de verzoeker er niet dienstig naar kan verwijzen.

Samenvattend stelt de Raad vast dat de minister, alvorens een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht, wel degelijk een redelijke belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met verzoekers lange verblijf en de diensgevolge opgebouwde banden in België (privéleven), alsook met verzoekers gezins- en familieleden in België (gezins- en familieleven) en met de banden met zijn land van herkomst. De verzoeker heeft niet aangetoond dat de minister de uitoefening van het recht op een gezins- familie- en privéleven, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op incorrecte wijze heeft afgewogen of dat zij ten onrechte de belangen van de staat bij het vrijwaren van de openbare orde heeft laten doorwegen op verzoekers belangen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 23, §2, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------